

សៀវភៅដានីយ៍លែ - លខេហាសិប

បើកសៀវភៅអាថ៌កំបាំងទំនាយនៃ ដានីយ៍លែ ៨: វិវរណៈរបស់ ហាលមូនី

Jeff Pippenger

2024-01-14

នៅក្នុងជំពូកទីបួននៃសៀវភៅដានីយ៍លែ

ដានីយ៍លែត្រូវបានប្រទាននិមិត្តភាពដល់អំណាចក្រទាំងឡាយនៃយោគាណៈព្រះគម្ភីរ

ហើយបន្ទាប់មក គាត់បានឮការសន្យាទំនាយនៃស្ថានសួគ៌

ដដែលត្រូវបានបង្ហាញតាមរយៈសំណួរមួយ និងចម្លើយមួយ។

បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានឮសូទ្ទន៍មុនកំពុងនិយាយ

ហើយសូទ្ទន៍មុនកំពុងនិយាយទៅកាន់សូទ្ទន៍មុនកំពុងនិយាយថា

«និមិត្តភាពអំពីយុទ្ធសាស្ត្របូជាប្រចាំថ្ងៃ

និងអំពើល្អដដែលបណ្តាលឲ្យមានការសង្កេតស្រឡាត់ស្រឡាយបំផុតបំផុត

ដោយប្រគល់ទាំងទីបរិសុទ្ធ និងពលបរិវារឲ្យត្រូវបានជាន់កម្រិតខ្ពស់នៃដំណើរនេះ

នឹងមានរយៈពេលដល់កាលណា?» ហើយគាត់បាននិយាយមកខ្ញុំថា «ដល់ព្រំពាន់បីរយចុងខែ;

បន្ទាប់មក ទីបរិសុទ្ធនឹងត្រូវបានជម្រុញឲ្យបរិសុទ្ធជាវិញ»។ ដានីយ៍លែ 8:13, 14.

ខាងដប់ពីរដំបូងកំណត់ឲ្យនិមិត្តភាព ហើយខាងដប់បី

និងដប់បួនកំណត់សម្គាល់និមិត្តភាពទៀត។ ដូចជាពាក្យហេប្រើពីរពាក្យខុសគ្នា

ដដែលទាំងពីរត្រូវបានបកប្រែថា «ដកចេញ» និងពាក្យហេប្រើពីរពាក្យខុសគ្នា

ដដែលទាំងពីរត្រូវបានបកប្រែថា «ទីបរិសុទ្ធ» ក្នុងដានីយ៍លែជំពូក ៨

ក៏មានពាក្យហេប្រើពីរពាក្យខុសគ្នាផងដែរ ដដែលទាំងពីរត្រូវបានបកប្រែថា «និមិត្តភាព»។

ពាក់ព័ន្ធនឹងពាក្យទាំងពីរដដែលត្រូវបានបកប្រែថា «ដកចេញ»

អ្នកទេវវិទូនៃសាសនាអាដប្រៀនទីសុតប្រកែថា

ពាក្យទាំងពីរនេះគួរតែត្រូវបានយល់ថាមានន័យថា «យកចេញ»។

ពាក់ព័ន្ធនឹងពាក្យទាំងពីរដដែលត្រូវបានបកប្រែថា «ទីបរិសុទ្ធ»

អ្នកទេវវិទូនៃសាសនាអាដប្រៀនទីសុតប្រកែថា

ពាក្យទាំងពីរនេះគួរតែត្រូវបានយល់ថាមានន័យថា «ទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ»

ហើយពាក់ព័ន្ធនឹងពាក្យទាំងពីរដដែលត្រូវបានបកប្រែថា «និមិត្តភាព»

អ្នកទេវវិទូនៃសាសនាអាដប្រៀនទីសុត ក៏ដូចមុនចម្លើយ

បានមើលលំដាប់ភាពខុសគ្នារវាងពាក្យទាំងពីរនេះ។

ភាពខុសគ្នានេះមានសារៈសំខាន់គួរគាប់គ្រាន់ចំពោះដានីយ៍លែ

ដល់ចំណាត់ថ្នាក់នៃគាត់បានប្រើពាក្យហេប្រើពីរដដែលខុសគ្នាយ៉ាងច្បាស់ដោយចេតនា

ដូចនេះយើងគួរតែកំណត់សម្គាល់ និងរក្សាទុកភាពខុសគ្នានេះ។ ពាក្យ «និមិត្តភាព»

នៅក្នុងខាងដប់បី គឺជាពាក្យហេប្រើ «chazon» ហើយវាមានន័យថា ស្ថាន

ការបើកសម្តែង ឬព្រះបន្ទូលប្រកាសមួយ—គឺជានិមិត្តភាព។

ពាក្យ «និមិត្តភាព» មានបង្ហាញឡើងដំបូងនៅក្នុង ដានីយ៍លែ ជំពូក ៨

ប៉ុន្តែកំណត់សម្គាល់ពាក្យហេប្រើពីរខុសគ្នា។ «Chazon» ដដែលមាននៅក្នុងខ ១៣

ក៏ត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងខ ១ ផងដែរ បន្ទាប់មកពីដំណើរនៅក្នុងខ ២

ជាក់ស្តែងនៅក្នុងខ ១៣ ហើយមុននឹងមួយនៅក្នុងខ ១៥ ខ ១៧ និងខ ២៦។

ក្នុងចំណោមដប់ដងដែលពាក្យ «និមិត្ត» បង្ហាញឡើងនៅក្នុង ដានីយ៍លែ ជំពូក ៨ មានបុរាណវិទ្យាដងដែលវាគឺជាពាក្យ «chazon» ដែលមានន័យសាមញ្ញថា «និមិត្តមួយ»។

បីដងទៀតដែលពាក្យ «និមិត្ត» លេចមាននៅក្នុងដានីយ៍លែ ជំពូក ៨ គឺជាពាក្យហាប៊ើរ «mareh» ដែលមានន័យថា ទិដ្ឋភាពមួយ ឬរូបរាងមួយ។ ក្នុងជំពូក ៨ ពាក្យហាប៊ើរ «mareh» ក៏ត្រូវបានបកប្រែមុនមួយ មិនមែនជា «និមិត្ត» ទេ ប៉ុន្តែជា «រូបរាង» ដោយហេតុនេះមានកំណត់ន័យរបស់ពាក្យនោះឲ្យបានត្រឹមត្រូវហាស់លាស់ជាងមុន។ ហេតុអ្វីបានជាដានីយ៍លែប្រើពាក្យហាប៊ើរពីរដងគ្នា ដែលមានន័យជិតស្និទ្ធជាងលំដាប់គ្នាមុនក្នុងបកប្រែនៃវាដោយឡែកពីគ្នាដូចជាពាក្យតម្លៃ? តើវាសំខាន់ដែរឬទេ?

«រាល់គោលការណ៍ទាំងអស់នៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ មានទឹកដល់ដៃរបស់វា រាល់អង្គហេតុនីមួយៗក៏មានសារៈសំខាន់របស់វាផងដែរ។ ហើយសំណង់ទាំងមូលនោះ ទាំងក្នុងគម្រោង និងក្នុងការអនុវត្ត បញ្ជាក់ជាសាក្សីអំពីព្រះអង្គជាអ្នកនិពន្ធជររបស់វា។ សំណង់បែបនេះ គ្មានចិត្តគំនិតណាមួយក្បែរពីរបស់ព្រះអនុវត្តអាចគិតយឺតៗ ឬបង្កកើតវាបានឡើយ»។ Education, 123.

ចម្លើយចំពោះសំណួរទីពីរ គឺ ហេតុ/ច្បាប់ ថា វាពិតជាមានសារៈសំខាន់ណាស់ថា ហេតុអ្វីបានជាដានីយ៍លែបានផ្ទេរការបង្ហាញកែតម្រូវ៖ ដូចនេះវាក្យលាយជាភាគព្រឹក្សាច្បាប់សិស្សសន្តិព្វយាករណ៍ ក្នុងការស្រវឹងរកឲ្យយល់អំពីសំណួរទីមួយ ដែលសួរថា ហេតុអ្វីបានជាដានីយ៍លែបានផ្ទេរការបង្ហាញកែតម្រូវ៖ ការបង្ហាញកែតម្រូវនៃគាត់បានផ្ទេរទៅទងនឹងពាក្យដែលបានបកប្រែថា «ទីបរិសុទ្ធ» និងពាក្យដែលបានបកប្រែថា «ដកចេញ» មានផលវិបាកអស់កល្បជានិច្ច ដូចនេះ ហេតុអ្វីបានជានរណាម្នាក់នឹងរំពឹងថា ពាក្យដែលបានបកប្រែថា «និមិត្ត» មានសារៈសំខាន់តិចជាងនោះ? «គ្រប់ការពិត» មាន «ទំនាក់ទំនងរបស់វា» «នៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ» ហើយមានឥទ្ធិពលលើ «រចនាសម្ព័ន្ធ» ព្យាករណ៍ និងលើការសម្រេចនៃព្យាករណ៍ នៅពេលវាត្រូវបាន «អនុវត្ត»។

នៅពេលយើងចាប់ផ្តើមពិចារណាពាក្យ «និមិត្ត» នៅក្នុងជំពូកទីបួនបី នោះ «ការពិត» មួយដែល «ពាក់ព័ន្ធ» នឹងសក្ខីភាពរបស់ដានីយ៍លែ គឺថា អ្នកណាជាអ្នកបានឆ្លើយសំណួរនៅក្នុង ដានីយ៍លែ ជំពូក ៨ ខទី១៣ ដោយពាក្យថា៖ «ដល់ពីរពាន់បីរយចុង; បន្ទាប់មក ទីបរិសុទ្ធនឹងត្រូវបានសម្រាក»។

មានសេចក្តីពិតប្រាកដយ៉ាងដែលមាន «ទំនាក់ទំនងដោយផ្ទាល់» ចំពោះដានីយ៍លែជំពូក ៨ ដែលខ្ញុំមានបំណងនឹងលើកយកមកពិភាក្សា។ មួយក្នុងចំណោមនោះគឺថា និមិត្តនៃទទួលអ្វីឡើយ ត្រូវបានកំណត់សម្គាល់ថាជាព្រះបន្ទូលទំនាយសម្រាប់គ្រាន់តែក្នុងក្រោយ ហើយវាក៏ជានិមិត្តសញ្ញានៃ «ចំណេះដឹង» នៃសៀវភៅដានីយ៍លែផងដែរ ដែលត្រូវបាន «បើកគ្នា» ឡើងវិញនៅ «ពេលវេលាចុងបំផុត» ក្នុងឆ្នាំ 1798។

«មានសេចក្តីត្រូវការនៃការសិក្សាព្រះបន្ទូលនៃព្រះយ៉ាងជិតស្និទ្ធជាងមុនជាខ្ពស់។ ជាពិសេស គួរតែឲ្យព្រះគម្ពីរដានីយ៍លែ និងវិវរណៈ ទទួលបានការយកចិត្តទុកដាក់ ដូចមិនដែលមានពីមុនមក ក្នុងបុរាណគឺកើតចេញការបស់យើង។

យើងអាចមានអ្វីតិចជាងមុនដដែលក្បែរនិយាយ ក្នុងខុសបែរធានបទខុសៗ
ទាក់ទងនឹងអំណាចរួម និងសមត្ថភាពបាប
ប៉ុន្តែយើងគួរអំពាវនាវឲ្យយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះអ្វីដែលពួកហ្វាង និងពួកសាវក
បានសរសេរក្រោមការបំផុសគំនិតនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះ។
ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានរៀបចំបញ្ញាទាំងឡាយយ៉ាងដូចនេះ
ទាំងក្នុងការប្រទានទំនាយ និងក្នុងព្រឹត្តិការណ៍ដដែលបានពិពណ៌នា
ដើម្បីបង្ហាញថា ភូតាក៏ជាមនុស្សស្រស់ស្អាតក្បែរឆ្នេរឆ្នេរនៃក្រុងក្រុងទីបំផុត
លាក់ខ្លួននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ហើយព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃស្តេចស្តេច
និងក្រុមយុទ្ធជនរបស់ទ្រង់ ក្បែរឆ្នេរឆ្នេរនៃក្រុងក្រុងទីបំផុត។»

«ចូរអានព្រះគម្ពីរដានីយ៍លើ ចូរព្យាក្សន៍វិញ ជាចំណុចៗ
នូវបុរេគុតនៃគម្ពីរទាំងឡាយដដែលក្បែរឆ្នេរឆ្នេរនៃក្រុងក្រុងទីបំផុត។ ចូរមើលអ្នកដឹកនាំដុប
ក្រុមប្រឹក្សា កងទ័ពដ៏មានអំណាច ហើយចូរមើលថា
ព្រះជាម្ចាស់បានប្រព្រឹត្តការយ៉ាងដូចម្តេច ដើម្បីបន្តទាបមហេនភាពរបស់មនុស្ស
និងបោះស៊ីរុងរឿងរបស់មនុស្សឲ្យធ្លាក់ចុះក្នុងជួរដី។
មានតែព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះដែលក្បែរឆ្នេរឆ្នេរនៃក្រុងក្រុងទីបំផុត។
ក្នុងនិមិត្តរូបរបស់ហ្វាង គេឃើញទ្រង់ទម្លាក់អ្នកគ្រប់គ្រងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ម្នាក់ចុះ
ហើយតាំងអ្នកម្នាក់ទៀតឡើង។
ទ្រង់ក្បែរឆ្នេរឆ្នេរនៃក្រុងក្រុងទីបំផុត ជាព្រះដែលហៀបនឹងតាំងនគរ
អស់កល្បជានិច្ចរបស់ទ្រង់ឡើង—ព្រះបុរាណនៃថ្ងៃទាំងឡាយ ព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់
ប្រកាន់ប្រែប្រួលទាំងអស់ ព្រះអធិបតីលើបច្ចុប្បន្ន
និងជាព្រះដែលបើកសម្តែងអនាគត។ ចូរអាន ហើយយល់ថា មនុស្សក្រីក្រយ៉ាងណា
ទន់ខ្សោយយ៉ាងណា មានជីវិតខ្ពស់យ៉ាងណា រុងរឿងយ៉ាងណា និងមានទោសយ៉ាងណា
ក្នុងការលើកព្រលឹងរបស់ខ្លួនឡើងទៅរកអំពើឥតប្រយោជន៍។»

“ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ តាមរយៈអសោយ បង្ហាញយើងទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់
គឺព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់
ជាវត្ថុដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតនៃការយកចិត្តទុកដាក់—គឺទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់
ដូចដែលបានបើកសម្តែងក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ‘ដុបិត
មានព្រះរាជបុត្រមួយបុរសគ្រប់យ៉ាង មានបុត្រមួយប្រទានមកយើង
ហើយអំណាចគ្រប់គ្រងនឹងស្ថិតនៅលើព្រះអង្គគ្រប់រាល់ថ្ងៃ
ហើយព្រះនាមទ្រង់នឹងក្បែរហៅថា អស្ចារ្យ ទីប្រឹក្សា ព្រះដ៏មានព្រះចេស្តា
ព្រះរូបិតាដ៏អស់កល្បជានិច្ច ម្ចាស់នៃចេតនាសុខសាន្ត’ [អសោយ 9:6]។

«ពន្លឺដដែលដានីយ៍លើបានទទួលដោយផ្ទាល់ពីព្រះ
ក្បែរឆ្នេរឆ្នេរនៃក្រុងក្រុងទីបំផុតដោយផ្ទាល់ពីព្រះ។
និមិត្តរូបនៃគាត់បានឃើញនៅមាត់ទន្លេអ៊ីឡាយ និងទន្លេហើដកេលេ
ដដែលជាទន្លេធំៗនៃស៊ីណា
ឥឡូវនេះកំពុងស្ថិតនៅក្នុងដំណើរការនៃការសម្រេចបំពេញ
ហើយព្រឹត្តិការណ៍ទាំងអស់ដែលបានទាយទុកជាមុន
នឹងបានកើតឡើងក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ។»

ចូរពិចារណាអំពីកាលៈទេសៈរបស់ជាតិសាសន៍យូដា
នៃពេលដែលទំនាយរបស់ដានីយ៍លើក្បែរឆ្នេរឆ្នេរនៃក្រុងក្រុងទីបំផុត។
ពួកអ៊ីស្រាអែលស្ថិតនៅក្នុងការជាប់ជានិរន្តរ៍ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក្បែរឆ្នេរឆ្នេរនៃក្រុងក្រុងទីបំផុត

ហើយការបម្រើក្នុងព្រះវិហាររបស់ពួកគេត្រូវបានផ្អាក។
សាសនារបស់ពួកគេបានផ្តាច់ខាតសំខាន់លើពិធីការនានាប្រព័ន្ធជាមួយគ្នា។
ពួកគេបានផ្ទេរឱ្យម្ចាស់ខាងក្រៅកុំឲ្យជារឿងសំខាន់បំផុត
ខណៈដែលពួកគេបានហាត់បង្រៀនឲ្យមានការថ្វាយបង្គំពិត។
ការបម្រើរបស់ពួកគេត្រូវបានបង្ខូចដោយបុរាណ និងការអនុវត្តនៃសាសនាបរទេស
ហើយក្នុងការប្រព្រឹត្តពិធីឬជាមួយគ្នាទាំងនោះ
ពួកគេមិនបានមើលឱ្យស្រស់ស្អាតសូម្បីតែសំពត់ស្រោចទៅឯសាធាតុពិតឡើយ។
ពួកគេមិនបានយល់យឺតព្រះគ្រីស្ទ
ដដែលជាតុល្យភាពសម្រាប់អំពើហិង្សារបស់មនុស្សទាំងឡាយ។
ព្រះអម្ចាស់បានផ្ទេរការដើម្បីនាំបុរាណជនឲ្យទៅជាប់ជានិរទេស
ហើយដើម្បីផ្អាកការបម្រើនៃក្នុងព្រះវិហារ
ដើម្បីកុំឲ្យពិធីខាងក្រៅកុំឲ្យជាជលសរុបនៃសាសនារបស់ពួកគេ។ គោលការណ៍
និងការអនុវត្តរបស់ពួកគេត្រូវតែបានសម្រួលឲ្យស្របប្រសិនបើសាសនាបរទេស។
កិច្ចបម្រើតាមពិធីបានបញ្ចប់
ដើម្បីឲ្យកិច្ចបម្រើដោយចិត្តអាចត្រូវបានរស់ឡើងវិញ។
សិរីល្អអោយក្រៅត្រូវបានដកចេញ ដើម្បីឲ្យខាងវិញ្ញាណអាចត្រូវបានបើកសម្រស់។

«នៅក្នុងស្រុកនៃការជាប់ជាយូរហើយរបស់ពួកគេ
ខណៈដែលបុរាណជនបានប្រមូលក្រុមព្រះអម្ចាស់ដោយការប្រព្រឹត្ត
នោះទ្រង់បានសម្រស់អង្គក្នុងដល់ពួកគេ។
ពួកគេខ្មោចការតំណាងខាងក្រៅនៃវត្តមានរបស់ទ្រង់
ប៉ុន្តែក៏ស្វែងរកលើចង្កៃរបស់ព្រះអាទិត្យនៃសេចក្តីសុចរិត
បានបញ្ចេញពន្លឺចូលទៅក្នុងគំនិត និងចិត្តរបស់ពួកគេ។
នៅពេលពួកគេអំពាវនាវដល់ព្រះ ក្នុងភាពបន្ទាបខ្លួន និងសេចក្តីរំលោភបំពានរបស់ពួកគេ
និមិត្តភាពត្រូវបានប្រទានដល់ពួកហោរារបស់ទ្រង់
ដែលបានបើកបង្ហាញពីការពិភាក្សានានាអនាគត
គឺការផ្តល់លំអ្នកសង្កេតសង្កេតនៃបុរាណជនរបស់ព្រះ ការយាងមករបស់ព្រះបុរាណជន
និងការបង្កើតនគរអស់កល្បជានិច្ច»។ Manuscript Releases, volume 16, 333–335.

«ការពិត» ដដែលថា និមិត្តភាពអំពីទទួលបានឡើយ ត្រូវបានប្រទានសម្រាប់ថ្ងៃចុងក្រោយ ទាមទារ
ឲ្យសិស្សនៃព្រះបន្ទូលទំនាយខិតខំយល់អំពីអ្វីដែលនិមិត្តភាពនោះបានទាយទុកជាមុន
ស្ថិតិពីព្រឹត្តិការណ៍ទាំងឡាយដែលត្រូវបានតំណាងក្នុងនិមិត្តភាព។ «កិច្ចការ»
ព្យាករណ៍ដែលពាក់ព័ន្ធនឹងនិមិត្តភាពអំពីទទួលបានឡើយ ត្រូវបាន «រៀបចំ» ដោយ
«ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ» «ទាំងនៅក្នុងការប្រទានទំនាយ
និងនៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍ដែលត្រូវបានពិពណ៌នា»។
អ្វីដែលកំពុងកើតឡើងចំពោះហោរាមុនគេ នៅពេលពួកគេទទួលនិមិត្តភាព
ក៏ដូចជាព្រឹត្តិការណ៍នៃទំនាយដែលហោរាបានកំណត់សម្គាល់ ត្រូវតែបានសិក្សា
ដោយមានចំណេះដឹងថា
ទាំងពីរនោះជាការតំណាងព្យាករណ៍នៃអ្វីដែលនឹងត្រូវបានសម្រេចនៅថ្ងៃចុងក្រោយ។
អត្ថបទខាងមុនបញ្ជាក់យ៉ាងខ្លាំងថា យើងគួរតែទទួលស្គាល់ថា
ដានីយ៍ដែលស្ថិតនៅក្នុងការជាប់ឃុំឃាំងនៃ «បុរាណជន»។

ដានីយ៍ដែលតំណាងឲ្យអស់អ្នកដែលទទួលស្គាល់ការជាប់ជាយូរហើយរបស់ខ្លួននៅចុងបញ្ចប់
ចប់នេះពេលបិទដៃនៃនិវរណៈ ជំពូកដប់មួយ

ហើយបន្ទាប់មកបង្វែរកញ្ចប់អម្បាស់ដោយការប្រើចិត្ត
បំពេញការអធិស្ឋាននៃវិធីនេះ ជំពូកមុនប្រាំមួយ
ញឹករហ័សមានតម្លៃចំពោះការបំពេញការងារ ហើយបន្ទាប់មកព្រះអម្បាស់បំពេញសេចក្តី
សន្យារបស់ខ្លួនក្នុងការប្រមូលផ្តុំអស់អ្នកដែលបានគូររបៀបកែច្នៃចាត់ខ្ចាយ
ខណៈដែលទ្រង់សម្រង់អង្គទ្រង់ដល់ពួកគេ។ ដូច្នេះ
«កម្មវត្ថុសំខាន់បំផុតនៃការយកចិត្តទុកដាក់» របស់ពួកគេ គឺ «ព្រះ
ដូចដែលបានបើកសម្រង់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ»។

“ការទូទាត់” នៃនិមិត្តរូបអំពីទីនៃអំណាច និងរបៀបដែលវាចូលរួមបង្កើតជា
“រចនាសម្ព័ន្ធទីបី” នៃសារព្រះណា ដែលគួរឱ្យមានព្រះគ្រីស្ទ “រៀបចំ” នោះ ជា “ការពិត”
ដំបូងដែលយើងបានពិចារណាយ៉ាងសង្ខេប
ហើយបន្តគម្ពីរដែលបានយោងនោះបញ្ជាក់ថា
គោលបំណងសំខាន់របស់យើងគួរតែជាការបើកសម្រង់អំពីព្រះ ដូចដែល
“បានបើកសម្រង់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ”។ នៅក្នុងដានីយ៉ែ ជំពូក ៨
ព្រះគ្រីស្ទមិនគួរឱ្យមានបង្ហាញដូចដែលទ្រង់គួរឱ្យមានអសោយបង្ហាញនោះទេ
នៃពេលដែលអសោយបានបញ្ជាក់ថា “ព្រះនាម” របស់ព្រះគ្រីស្ទ “នឹងគួរហៅថា អសុចារ្យ,
អ្នកប្រឹក្សា, ព្រះដ៏មានឫទ្ធានុភាព, ព្រះបិតាអស់កល្បជានិច្ច, ម្ចាស់សន្តិភាព”។
នៅក្នុងដានីយ៉ែ ជំពូក ៨ ព្រះគួរឱ្យមានបើកសម្រង់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទថាជា Palmoni
មានន័យថា អ្នករាប់ដ៏អសុចារ្យ ឬ អ្នករាប់អាទិកំហែង។

«ការពិត» នោះទាមទារឱ្យស្រង់រក «ន័យសំដៅ» នៃព្រះនាម «Palmoni»
ព្រមទាំងរបៀបដែលព្រះនាមនោះរួមចំណែកដល់ «រចនាសម្ព័ន្ធទីបី» និង «គម្រោងរចនា»
នៃទំនាយ។ «ការពិត» ទីបីមួយនៅក្នុងដានីយ៉ែ ជំពូក ៨ ដែលគួរឱ្យមានទទួលស្គាល់ គឺថា
នៅក្នុងជំពូកនោះឯង ដែលសរស្រីខាងលើសាស្ត្រកំណត់ដោយនា Millerite
គួរឱ្យមានបង្ហាញចេញ។ តុប្បងដ៏ភ័យខ្លាចដែលបំផុតរបស់ Miller គួរឱ្យមានរកឃើញនៅក្នុងខ
១៤ ហើយយើងគួរស្រង់យល់អំពី «ន័យសំដៅ» ដែល «ការពិត»
នោះមានទំនាក់ទំនងនៃនិមិត្តរូប
ដែលឥឡូវនេះកំពុងស្ថិតនៅក្នុងដំណើរការនៃការបំពេញសម្រេច។

ក្នុងស្ថិតិរបស់មីឡែ
នៃពេលដែលមណ្ឌលគួរឱ្យមានដាក់លើក្នុងកំណត់ដោយបន្ទប់របស់គាត់
វាបានបញ្ជាក់ពេលវេលាដែលដាក់ដូចព្រះអាទិត្យ ប៉ុន្តែនៅគ្មានចុងក្រោយ
មណ្ឌលនោះមានទំហំធំជាងមុន ហើយបញ្ជាក់ពេលវេលាដែលដាក់ដូចព្រះអាទិត្យដល់ដង
បើប្រៀបនឹងពេលវេលាដែលវាគួរឱ្យមានដាក់ជាដំបូងលើក្របសម្រង់។
តើក្នុងនិមិត្តរូបនៃនិមិត្តរូប ដ៏ល្អបំផុតដែលសរស្រីកំណត់ដោយនាមីឡែរីតនោះ មាន
អ្វីខុសៗនឹងធម្មតាដែលត្រូវបានកំណត់ដោយនាមីឡែរីតនោះក៏ដូចជាដល់ដងនៃគ្រាប់ចុងក្រោយ
យ? តើនៅគ្រាប់ចុងក្រោយ មានអ្វីគួរឱ្យមានបើកសម្រង់
ដែលមិនមានគួរឱ្យមានបើកសម្រង់នៃពេលវេលាដែលត្រូវបានកំណត់ដោយនាមីឡែរីត 1798? តើអ្វីទៅជា
«ព្រឹត្តិការណ៍ទាំងឡាយ» នៃនិមិត្តរូបអំពីទីនៃអំណាច
ដែលបង្កើតឱ្យមានការសង្ស័យថា
«ឥឡូវនេះកំពុងស្ថិតនៅក្នុងដំណើរការនៃការសម្រេចពេញលេញ»?

បុរសនិយាយយើងនាំយកការពិតបីបុរសការដំបូងទាំងនេះមកដាក់រួមគ្នាដោយសម្លេងគ្នា
(និមិត្តរូបនៃនិមិត្តរូប, ព្រះគ្រីស្ទដែលបានបើកសម្រង់ថាជា Palmoni

និងសសរសុតមុកគោលនៃទូទិសាសនា)

យើងគួរតែមែនចិត្តកុំពុំមន្ទិលយកគោលសន្តិដ្ឋានដ៏សាមញ្ញមួយ
ដដែលនឹងមានឥទ្ធិពលលើការសិក្សារបស់យើងអំពីនិមិត្តរូបនៃទូទិសាសនា
ការពិតទាំងនោះដែលបានបូកបញ្ចូលគ្នា បង្ហាញដល់អស់អ្នកដដែលចង់យឺតយ៉ាវ
សារដដែលគួរឲ្យមានបរិក្ខារនៃឆ្នាំ 1798 គឺជាសារមួយដដែល "ពុយរលើពិលេវលេវ"
បរិក្ខារមានជាកូននៃនាយពិលេវលេវបែបពុយករណ៍ទុកជាមុននេះ នោះសាររបស់ Miller
ក៏មិនអាចមានឡើយ។

«ការពិត» ទីបួន ដដែលពាក់ព័ន្ធនឹងជំពូកនេះ គឺថា
កុំមែនឡើយក៏បានបុរសសារមួយដដែលផ្អែកលើពិលេវលេវនាយ។
ដើម្បីបង្កកតម្លៃនៃការពិតនេះ ព្រះជាម្ចាស់គួរឲ្យមានបរិក្ខារសម្រាប់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ
ក្នុងខនីបប៊ី និងដប់បួន ថាជា អ្នករាប់ដ៏អស្ចារ្យ (Palmoni)។ គំនិតដដែលថា
និមិត្តរូបមានគ្រឹះមតិការកំណត់ថ្ងៃ 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844
ជាចុងបញ្ចប់នៃពិរោធន៍បីរយថ្ងៃនៃខនីបប៊ីបុណ្យណោះ
នោះគឺជាការបង្ហាញភាពក្នុងគោលគំនិតនៃការបរិក្ខារសម្រាប់អំពីព្រះជាម្ចាស់
ដដែលគួរឲ្យមានបរិក្ខារសម្រាប់តាមរយៈព្រះគ្រីស្ទជា Palmoni។

ពួកអ្នកទេវវិទូយាននៃទូទិសាសនាអាជ្ញានៃទិស បានខិតខំប្រឹងប្រែងយ៉ាងម៉ត់ចត់
ដើម្បីកំណត់និយមន័យសារៈសំខាន់នៃស័ណ្ណនៃក្នុងខនីបប៊ី នៃដោនីយ៉ែល ជំពូកទីបួន
ដើម្បីបង្កកតម្លៃនៃសារៈសំខាន់នៃក្នុងមហាបុរសនៃព្រះនិទានរបស់ពួកគេ
ដដែលពួកគេបានសម្រេចថា នឹងផ្ទុកនូវមនុស្សមិនចេះដឹង ដដែលមានគូរចៀករមាស់
មិនខ្វល់ខ្វាយអំពីសេចក្តីពិតដដែលទាក់ទងនឹងសសរសុតមុកគោលនៃទូទិសាសនាអាជ្ញានៃទិស។

បទគម្ពីរដែលលើសអស់ទាំងអ្វីផ្សេងទៀត បានទាំងមូលដ្ឋាន
និងសសរកណ្តាលនៃសេចក្តីជំនឿអាជ្ញានៃ គឺជាសេចក្តីបុរាណថា
«ដល់ពិរោធន៍បីរយថ្ងៃ បន្ទាប់មក ទីបរិសុទ្ធនឹងគួរឲ្យមានសម្ភារ»។ [Daniel 8:14.] ពាក្យ
ទាំងនេះជាពាក្យដដែលស្ថិតនៅចុងដល់អ្នកដដែលទាំងអស់ក្នុងការយាងមកឆាប់ៗរបស់
ព្រះអម្ចាស់។ ដោយបបួរមាត់របស់មនុស្សសរាប់ពាន់ និមិត្តរូបនៃនាយនេះគួរឲ្យមាននិយាយ
ឡើងវិញជាពាក្យសម្គាល់នៃសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ។
មនុស្សទាំងអស់មានអារម្មណ៍ថា ការរំពឹងទុកដ៏គួរឲ្យរំភើបបំផុត
និងសេចក្តីសង្ឃឹមដដែលពួកគេចែករំលែកទុកដ៏មានតម្លៃបំផុតរបស់ពួកគេ
ពឹងផ្អែកលើព្រឹត្តិការណ៍ដែលបានទាយទុកនៅក្នុងនោះ។
ថ្ងៃនៃនាយទាំងនេះគួរឲ្យមានបង្ហាញថានឹងបញ្ចប់នៃរដូវស្លឹកឈើជ្រុះនៃឆ្នាំ 1844។
ដូចគ្នានឹងពិភពគ្រីស្ទានដដែលនៃសល់ អ្នកអាជ្ញានៃពិលេវលេវក៏កាន់ជំនឿថា
ផែនដី ឬផ្ទៃក្រឡាមួយផែនដី គឺជាទីបរិសុទ្ធ។ ពួកគេយល់ថាការសម្ភារទីបរិសុទ្ធ
គឺជាការបន្តនៃផែនដីដោយភូមិវិទូដដែលផ្អែកលើអស្ចារ្យចុងក្រោយ
ហើយថាការនេះនឹងកើតឡើងនៃពិលេវលេវយាងមកជាលើកទីពីរ។
ដូច្នេះហេតុនេះហើយ បានជាមានសេចក្តីសន្តិដ្ឋានថា
ព្រះគ្រីស្ទនឹងយាងមកឡើងវិញក្នុងឆ្នាំ 1844។

«ប៉ុន្តែ ពិលេវលេវដែលបានកំណត់បានកន្លងផុតទៅ
ហើយព្រះអម្ចាស់មិនបានលេចមកទេ។ ពួកអ្នកជឿបានដឹងថា
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនអាចបរាជ័យបានឡើយ;
ការបកស្រាយរបស់ពួកគេចំពោះទំនាយគួរតែមែនកំហុស; ប៉ុន្តែ
កំហុសនោះសុទ្ធតែនៅក្នុងផែនការ? មនុស្សជាច្រើនដោយបញ្ចប់បញ្ចប់

មានកាត់ផ្ដាច់ចំណងនៃការលំហែកនេះ ដោយបដិសេធចា 2300
ចុងបែនបញ្ចប់នៃកំឡុងឆ្នាំ 1844។
មិនអាចផ្ដាច់ហេតុផលណាមួយសម្រាប់រឿងនេះបានឡើយ លើកលែងតែថា
ព្រះគ្រីស្ទមិនមានយោងមកនូវពេលវេលានៃពួកគេនឹងទុកទុក។ ពួកគេបានជំនាស់ថា
បុរសនិប្បដិសន្ធិនៃនាយបានបញ្ចប់នៃកំឡុងឆ្នាំ 1844
នោះព្រះគ្រីស្ទនឹងមានយោងក្នុងរូបមន្ត ដើម្បីសម្រាកទីបរិសុទ្ធ
ដោយការសម្រាកផ្នែកនៃដីតាមរយៈភូមិវិទ្យា; ហើយដោយសារទ្រង់មិនមានយោងមក
ចុងទាំងនោះក៏មិនអាចបានបញ្ចប់ដែរ។»

«ការទទួលយកសេចក្ដីសន្និដ្ឋាននេះ មានន័យថា
លះបង់ការគណនាពេលវេលាព្យាករណ៍តាមរបៀបមុន។ ២៣០០ ចុង ត្រូវបានរកឃើញថា
ចាប់ផ្ដើមនៃពេលវេលាបញ្ចប់របស់អាត់ស៊ីកសេស សម្រាប់ការស្ដារឡើងវិញ
និងការសង់ក្នុងយូស្វាឡឹម មានបុរសិទ្ធភាព នូវរដូវស្លឹកឈើជ្រុះ នៃឆ្នាំ 457 មុន
គ.ស. ដោយយកចំណុចនេះជាចំណុចចាប់ផ្ដើម
នោះមានការសមស្របគ្នាយ៉ាងពេញលេញ
ក្នុងការអនុវត្តក្ដីត្រឹមត្រូវនៃទាំងអស់ដែលបានទាយទុកជាមុន
នៃកំឡុងសេចក្ដីត្រឹមត្រូវនៃពេលវេលា: កំឡុង ដានីយ៍លើ 9:25-27។
ហុកសិបប្រាំបួនសប្ដាហ៍ គឺជា ៤៨៣ ឆ្នាំដំបូងនៃ ២៣០០ ឆ្នាំ
ដែលត្រូវទៅដល់ព្រះមេស៊ី ជាព្រះអង្គគង់លើឆ្នាំត្រូវចាក់បុរេតាំង;
ហើយពិធីបុណ្យជ័យមុជទឹករបស់ព្រះគ្រីស្ទ
និងការត្រូវបានចាក់បុរេតាំងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅឆ្នាំ 27 គ.ស.
បានបំពេញតាមសេចក្ដីកំណត់នោះយ៉ាងពិតប្រាកដ។ នៅកណ្ដាលសប្ដាហ៍ទីចិតសិប
ព្រះមេស៊ីត្រូវតែកាត់ផ្ដាច់ចេញ។ បីឆ្នាំកន្លះ
បន្ទាប់ពីពិធីបុណ្យជ័យមុជទឹករបស់ព្រះអង្គ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានគេរកឃើញ នូវរដូវផ្កាភ័ក្ត្រ
នៃឆ្នាំ 31 គ.ស. ចិតសិបសប្ដាហ៍ ឬ ៤៩០ ឆ្នាំ
ត្រូវទាក់ទងជាពិសេសចំពោះសាសន៍យូដា។ នៅពេលផ្ដាច់កំណត់នៃពេលវេលា
សាសន៍នោះបានបោះត្រាលើការបដិសេធព្រះគ្រីស្ទរបស់ខ្លួន
ដោយការបង្កើតបង្កើនសិស្សរបស់ព្រះអង្គ
ហើយសារកទាំងឡាយបានបរិវេណសាសន៍ដទៃ នៅឆ្នាំ 34 គ.ស. ដោយសារតែ ៤៩០
ឆ្នាំដំបូងនៃ ២៣០០ ឆ្នាំ បានបញ្ចប់នៃពេលវេលា: ដូចនេះនៅសល់ ១៨១០ ឆ្នាំ។
ចាប់ពីឆ្នាំ 34 គ.ស. ១៨១០ ឆ្នាំ លាតសន្ធឹងទៅដល់ឆ្នាំ 1844។ "ហើយបន្ទាប់មក"
ទេវតាបានមានបន្ទូលថា "ទីបរិសុទ្ធនឹងត្រូវបានសម្រាកឲ្យបរិសុទ្ធជាវិញ។"
សេចក្ដីកំណត់ទាំងអស់មុននេះនៃព្យាករណ៍
បានបំពេញយ៉ាងច្បាស់លាស់ដោយគុណភាពការសង្ស័យ នៅពេលដែលបានកំណត់។
តាមការគណនានេះ អ្វីៗទាំងអស់មានភាពច្បាស់លាស់ និងសមស្របគ្នា
លើកលែងតែតែមិនមានឃើញថា
មានព្រឹត្តិការណ៍ណាមួយដែលផ្ដល់នូវភាពបង្កើនការសម្រាកទីបរិសុទ្ធ
បានកើតឡើងនៅឆ្នាំ 1844។ ការបដិសេធចា
ចុងទាំងនោះបានបញ្ចប់នៃពេលវេលា:
គឺនាំឲ្យសំណួរទាំងមូលចូលក្នុងភាពច្បាស់លាស់ ហើយលះបង់ដំបូងទាំងឡាយដល់
លក្ខណៈបង្កើតឡើងដោយការបំពេញព្យាករណ៍យ៉ាងច្បាស់លាស់មិនអាចច្រឡំបាន។»

«ប៉ុន្តែ
ព្រះជាម្ចាស់បានដឹកនាំបុរាណស្ថានរបស់ព្រះអង្គគង់នៅក្នុងចលនាអាដវនេដ៍នោះ
ហើយប្រទានភាពនិងសិរីល្អអស់ព្រះអង្គគង់ស្ថិតនៅជាមួយកិច្ចការនោះ

ដូច្នេះ ព្រះអង្គគមិនអនុញ្ញាតឲ្យរាបបញ្ចប់ដោយភាពងងឹត និងការខកចិត្ត ដើម្បីឲ្យគេដឹងថា វាជាការដើម្បីជួលមិនពិត និងផ្សព្វផ្សាយមឡើយ។ ព្រះអង្គគមិនទុកឲ្យព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គស្ថិតនៅក្នុងភាពសង្ស័យ និងភាពមិនប្រាកដប្រជាឡើយ។ ទោះបីមានមនុស្សជាច្រើនបានបោះបង់ការគណនា ពីមុនរបស់ពួកគេអំពីរយៈពេលទំនាយ ហើយបដិសេធភាពគ្រឹមត្រូវនៃចលនាដែលផ្អែកលើការគណនាទោះបីដោយ ក៏មានអ្នកដទៃទៀតមិនព្រមលះបង់ចំណុចនៃសេចក្តីជំនឿ និងបទពិសោធន៍ដែលត្រូវបានគាំទ្រដោយព្រះគម្ពីរ និងដោយសក្តិភាពនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។ ពួកគេជឿថា ក្នុងការសិក្សាទំនាយរបស់ពួកគេ ពួកគេបានប្រកាន់យកគោលការណ៍បកស្រាយដ៏គ្រឹមត្រូវ ហើយថា វាជាការព្រឹត្តិការណ៍របស់ពួកគេក្នុងការកាន់ខ្ជាប់សេចក្តីពិតដែលបានទទួលរួចហើយ និងបន្តដំណើរនៃការស្រាវជ្រាវព្រះគម្ពីរដដែលនោះតទៅទៀត។ ដោយការអធិស្ឋានយ៉ាងទទួច ពួកគេបានពិនិត្យមើលជំហររបស់ខ្លួនឡើងវិញ ហើយសិក្សាព្រះគម្ពីរ ដើម្បីបើកយើងឱ្យឃើញកំហុសរបស់ពួកគេ។ ពេលដែលពួកគេមិនអាចមើលឃើញកំហុសណាមួយនៅក្នុងការគណនារយៈពេលទំនាយរបស់ពួកគេបាន ពួកគេត្រូវបាននាំឲ្យពិនិត្យប្រធានបទអំពីទីបីសុទ្ធជាមួយកាន់តែជិតស្និទ្ធឡើង»។
The Great Controversy, 409, 410.

យើងបានទទួលការជូនដំណឹងពីបងស៊ី វ៉ាយក៍ ក្នុងអត្ថបទដដែលនៃការនិមិត្តអំពីទទួលរងឡើយត្រូវបានកំណត់សម្គាល់ថា នៅទីនោះ៖
«ត្រូវការការសិក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឲ្យយកកាន់តែជិតស្និទ្ធជាងមុនយ៉ាងខ្ពស់»។
ពួកអ្នកទទួលរងនឹងលើកយកប្រធានបទអំពី «រយៈពេលទំនាយ» ក្នុងអត្ថបទមុនពី The Great Controversy ដូចជាបុរសិសប្រើ «រយៈពេលទំនាយ» ដដែលបងស៊ី វ៉ាយក៍ កំពុងកំណត់ការអធិប្បាយរបស់នាងឲ្យមានដដែលកំណត់នោះ គឺជាទំនាយទាំងប្រាំដែលត្រូវបានកំណត់នៅក្នុងទំនាយពីរពាន់បីរយឆ្នាំ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេអះអាងថា ទំនាយបួនក្នុងចំណោមទាំងនោះត្រូវបានលើកឡើងជាកំណត់នៅក្នុងអត្ថបទនោះ។ ប៉ុន្តែ «ការសិក្សាឲ្យយកកាន់តែជិតស្និទ្ធជាងមុនយ៉ាងខ្ពស់» អំពីប្រធានបទនេះ បង្ហាញថា ពាក្យ «រយៈពេលទំនាយ» ក្នុងពហុវចនៈ នៅក្នុងសំណេរបស់បងស៊ី វ៉ាយក៍ សំដៅបានគ្រឹមត្រូវដល់ទំនាយពីរដែលត្រូវបានបំពេញនៅថ្ងៃទី 22 ឧសភា ឆ្នាំ 1844។

មានព្រះបន្ទូលទំនាយអំពីពេលវេលាជាកំណត់ចំនួនប្រាំ ដែលកាតព្វកិច្ចលោកដាក់ដល់ដានីយ៍លើ ហើយជាផ្នែកមួយនៃរយៈពេលពីរពាន់បីរយឆ្នាំ។ ទីមួយ កំណត់រយៈពេលស្របប្រាំបួនឆ្នាំ នៅពេលដែល «ផ្សព្វផ្សាយ និងកំពង់នឹងត្រូវសង់ឡើងវិញ ក្នុងគុណលំហក»។ ទីពីរ គឺពិធីបុណ្យយុទ្ធវិបល្លាសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ បន្ទាប់ពីបួនរយប៉ែតសិបបីឆ្នាំ គិតចាប់ពីចំណុចចាប់ផ្តើមនៅឆ្នាំ 457 មុន គ.ស.។ ទីបី គឺការរុករានរបស់ព្រះអង្គ។ ទីបួន បញ្ចប់អំពីពេលដែលដំណឹងល្អនឹងទៅដល់សាសន៍ដទៃ នៅថ្ងៃបញ្ចប់នៃរយៈពេលបួនរយក្រៅសិបឆ្នាំ ដែលត្រូវបានកំណត់ជាពិសេសម្យ៉ាងជាតិយូដា។ ហើយទីប្រាំ និងមានតែទីប្រាំប៉ុណ្ណោះ ជាព្រះបន្ទូលទំនាយអំពីពេលវេលា ដែលបានបញ្ចប់នៅថ្ងៃទី 22 ឧសភា ឆ្នាំ 1844។

ព្រះបន្ទូលទំនាយអំពីពលវេលាទាំងបួនមុន បានបញ្ចប់យ៉ាងឆាប់មុនឆ្នាំ 1844។ ដូច្នេះ គេស្នើសុំឱ្យត្រូវតែ ពិតជាមានន័យអ្វី នៅពេលនាងប្រើឃ្លា «រយៈពេលទំនាយ» ក្នុងទម្រង់ពហុវចនៈ ដដែលគួរបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1844?

ដោយលើកឡើងអំពីការខកចិត្តក្នុងកំឡុងពេលរបស់ពួកមីលីយ៉ាត តាងឈ្មោះបញ្ជាក់អត្តសញ្ញាណនៃមូលដ្ឋានចំពោះសំណួរនោះ។

«ខ្ញុំបានឃើញប្រជាជនរបស់ព្រះ មានសច្ចក្តីអំណរពោរពេញដោយការរំពឹងទុក កំពុងរង់ចាំព្រះអម្ចាស់របស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែ ព្រះបានកំណត់ព្រះហឫទ័យ ដើម្បីសាកល្បងពួកគេ។
ព្រះហស្តរបស់ទ្រង់បានហាងកំហុសមួយនៅក្នុងការគណនាអំឡុងពេលទំនាយ។ អ្នកដទៃកំពុងរង់ចាំព្រះអម្ចាស់របស់ពួកគេ មិនបានរកឃើញកំហុសនេះឡើយ ហើយសូម្បីតែប្រសិនបើមានការសិក្សាផ្សេងៗទៀត ដដែលប្រឆាំងនឹងពលវេលានោះ ក៏មិនបានឃើញដែរ។ ព្រះបានកំណត់ព្រះហឫទ័យថា រាស្ត្ររបស់ទ្រង់គួរជួបនឹងការខកចិត្តមួយ។ ពលវេលានោះបានកន្លងផុតទៅ ហើយអ្នកដទៃបានរង់ចាំព្រះសង្ឃត្រឡប់មកវិញដោយសច្ចក្តីអំណរនិងការរំពឹងទុក បានកើតទុក្ខពួយ និងហាក់ទឹកចិត្ត ខណៈដែលអ្នកដទៃមិនបានសួរឡើយថា ការយាងមករបស់ព្រះយេស៊ូវ ប៉ុន្តែបានទទួលយកសារនោះដោយសារការភ័យខ្លាច ក៏មានចិត្តសប្បាយ ដោយសារទ្រង់មិនបានយាងមកនៅពេលដែលបានរំពឹងទុកនោះ។ ការប្រកាសដ៏ធំៗរបស់ពួកគេ មិនបានប៉ះពាល់ដល់ចិត្ត ហើយមិនបានបរិសុទ្ធជីវិតឡើយ។ ការកន្លងផុតទៅនៃពេលវេលានោះ គួរបានរៀបចំយ៉ាងសមគួរ ដើម្បីបង្ហាញចិត្តប្រកាន់ទេវតាឱ្យលេចចេញ។ ពួកគេជាអ្នកដំបូងដែលបានគូរឡប់ក្រវាញ ហើយចំអកដល់អ្នកដទៃដែលមានទុក្ខពួយ និងខកចិត្ត ដដែលពិតជាសួរឡើយថា ការយាងមករបស់ព្រះសង្ឃត្រឡប់មកវិញរបស់ពួកគេ។ ខ្ញុំបានឃើញបុរាណប្រាសាទរបស់ព្រះ ក្នុងការសាកល្បងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ និងប្រទានឱ្យពួកគេនូវការលុបបំបាត់យ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ដើម្បីសួរដេញដោលឱ្យឃើញអ្នកដទៃនឹងថយកក និងគូរឡប់ក្រវាញនៅក្នុងម៉ោងនៃការសាកល្បង។»

«ព្រះយេស៊ូវ និងកងទ័ពសុចានស្នាក់នៅទាំងមូល បានទតមើលដោយសច្ចក្តីអាណិតអាសូរ និងសច្ចក្តីសួរឡើយ ចំពោះអស់អ្នកដទៃដែលបានទទួលរង់ចាំដោយសច្ចក្តីរំពឹងដ៏ផ្អែមល្អិត ដើម្បីបានឃើញព្រះអង្គដែលព្រលឹងរបស់ពួកគេសួរឡើយ។ ពួកគេតែងតែរង់ចាំព្រះហឫទ័យនៅជុំវិញពួកគេ ដើម្បីបិទទ្វារពួកគេនៅក្នុងម៉ោងនៃការលុបបំបាត់។ អស់អ្នកដទៃដែលបានផ្លាស់ប្តូរហែសម្រាប់មិនទទួលសារពីសុចានស្នាក់ គួរបានទុកឱ្យស្ងួតនៅក្នុងសច្ចក្តីដឹងដ៏ត ហើយព្រះពិរោធរបស់ព្រះបានឆេះឡើងប្រឆាំងនឹងពួកគេ ពីព្រោះពួកគេមិនព្រមទទួល ពន្លឺដ៏ល្អិតល្អនៃព្រះអង្គបានផ្សព្វផ្សាយដល់ពួកគេពីសុចានស្នាក់ឡើយ។ អស់អ្នកស្រឡាត់គ្នាទាំងនោះ ដែលខកចិត្ត ហើយមិនអាចយល់បានថាហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់របស់ពួកគេមិនយាងមក មិនគួរបានទុកឱ្យស្ងួតនៅក្នុងសច្ចក្តីដឹងដ៏តឡើយ។ មុននឹងទៀត ពួកគេគួរបានដឹកនាំទៅកាន់ព្រះគម្ពីររបស់ពួកគេ ដើម្បីសួរដេញដោលអំពីកាលកំណត់ព្យាករណ៍។

ព្រះហស្តករបស់ព្រះអម្ចាស់គួរឲ្យមានដកចេញពីក្នុងខេត្តនោះ
ហើយកំហុសនោះគួរឲ្យមានពន្យល់។ ពួកគេបានឃើញថា
កាលកំណត់ព្យាករណ៍មានឈានទៅដល់ឆ្នាំ 1844
ហើយភស្តុតាងដដែលដែលពួកគេបានលើកឡើងដើម្បីបង្ហាញថា
កាលកំណត់ព្យាករណ៍មានបិទនៅឆ្នាំ 1843 នោះ
បានបញ្ជាក់ថាវានឹងបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1844»។ Early Writings, 235–237.

«រយៈកាលទំនាយ» គឺជា «រយៈកាលទំនាយ» ដដែល «ឈានដល់ឆ្នាំ 1844»
ដដែលក្រុមមីឡូឡើយក៏បានជឿដំបូងថា ឈានដល់ឆ្នាំ 1843។ «រយៈកាលទំនាយ»
ដដែលឈានដល់ឆ្នាំ 1844 នោះ មានបីរយៈកាលទំនាយ»
ហើយទាំងអស់គួរឲ្យមានបង្ហាញនូវលើកទោសរបស់ហាហាគុក។
មួយក្នុងចំណោមរយៈកាលទំនាយបី គ្មានតែ «ប៉ះ» ឆ្នាំ 1844 ប៉ុណ្ណោះ
ហើយពីររយៈកាលទៀតឈានដល់ថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844។
មួយពាន់បីរយសាមសិបបួនថ្ងៃ មានឈានដល់ថ្ងៃទីមួយដំបូងបង្អស់នៃឆ្នាំ 1844
គឺជាពេលដែលការខកចិត្តលើកដំបូងរបស់ក្រុមមីឡូឡើយក៏បានមកដល់
ហើយពេលពន្យារនៃទាំងហាហាគុក ជំពូក 2
និងនិពន្ធក្នុងប្រែប្រួលដូចអំពីសុភវិញ្ញាណវិជ្ជាបន្តបន្ទាប់នៅក្នុងម៉ាថាយ 25
បានចាប់ផ្តើម។

ថ្ងៃទាំងពីរពាន់បីរយនៃដៃនីយ៍លែ ជំពូក ៨ ខ ១៤ មានឈានដល់ថ្ងៃទី ២២ ខែតុលា ឆ្នាំ
១៨៤៤ ហើយរយៈពេលពីរពាន់បួនរយមកឆ្នាំ នៃ «បុរាណវិទ្យា»
ដដែលប្រឆាំងនឹងនគរខាងត្បូង គឺយូដា ក៏បានបញ្ចប់នៅទីនោះដែរ។
ប៉ាល់ម៉ូនីបានណែនាំឲ្យមានទំនងថា ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវក្រោយបិទបញ្ចប់ នៅក្នុងខ ១៣
នៃដៃនីយ៍លែ ៨ ហើយ «រចនាសម្ព័ន្ធ» និង «គម្រោង» ព្យាករណ៍
ដដែលទំនងមានសម្រាប់បន្តតាមកន្លោះ
បានបញ្ចូលយ៉ាងហោចណាស់ព្យាករណ៍អំពីពេលវេលាចំនួនដប់
ដដែលមានទំនាក់ទំនងជាប់ពាក់ព័ន្ធជុំវិញ។

យើងនឹងចាប់ផ្តើមពិចារណាអំពីសេចក្តីពិតទាំងនេះបន្តិចម្តងៗនៅក្នុងអត្ថបទ
បន្ទាប់។

«ព្រះគ្រីស្ទមានបុរាណដល់លោកិយនូវមរណ៍នម្បយ
ដដែលគួរឲ្យមានឆ្ងល់ដល់នៅក្នុងគំនិត និងព្រលឹង។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា
"នេះហើយជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច គឺឲ្យពួកគេស្មោះត្រង់ ជាព្រះពិតមួយគត់
និងសុភាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដដែលទំនងមានចាត់មក"។
ប៉ុន្តែស្ថានភាពជុំវិញការលើកកម្ពស់គំនិតរបស់មនុស្ស ដោយនិយាយថា ចូរជឿអំពើនេះ
ឬអំពើនោះ ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងមានដូចជាព្រះទាំងឡាយ។
ដោយការរើកេងកើតបោកបញ្ឆោត វាមាននាំអាសាម និងអវ៉ា
ឲ្យសងសឹកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយយកទ្វីបស៊ីមួយមកជំនួសទីនោះ
ជាទ្វីបស៊ីដដែលនាំទៅដល់ការរំលងបញ្ញត្តិ និងការមិនសុភាប័នបង្គាប់។
ហើយការប្រព្រឹត្តក្នុងលុបបំបាត់បុរាណរបស់វា សព្វថ្ងៃនេះ
កំពុងជួបនឹងដដែលវាមានជុំវិញស្ថានអដ្ឋនៃ។
នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទយាងមកកាន់លោកិយរបស់យើង
ព្រះអង្គមានជុំវិញស្ថានអដ្ឋនៃសាមញ្ញទាបទន់
ឲ្យជឿជាគ្រីស្ទនៃក្រុមជំនុំរបស់ព្រះអង្គ។ ចំពោះសិស្សទាំងនេះ

ព្រះអង្គគឺមានពុទ្ធបាយមាតិកាពន្យល់អំពីសភាពនៃគំរូរបស់ព្រះអង្គ
និងបស្ចេកកម្មរបស់ព្រះអង្គ។ ប៉ុន្តែតែងតែយល់ខឹងមានកម្មវិធីរបស់ពួកគេ
មានដាក់កម្មវិធីលើព្រះអង្គ។ ពួកគេបានទទួលយកសច្ចក្តីបង្កើនរបស់ពួកគេ
និងពួកវាវិស័យជាបុរាណ ហេតុនេះហើយ អ្វីជាច្បាប់នៃពួកគេជឿ គឺមិនពិត។
ហើយទោះបីព្រះគ្រីស្ទមានអ្វីជាច្បាប់នៃការមានព្រះបន្ទូលបុរាណពួកគេក៏ដោយ ពួកគេ
មិនអាចស្តាប់ទទួលបានច្បាប់នៃអ្វីដែលព្រះអង្គបុរាណច្បាប់បញ្ជាក់បុរាណឡើយ។»

«ព្រះគ្រីស្ទទទួលបានយើងពួកអ្នកសាសនាស្វែងរកនេះពេញទៅដោយគំនិតខុសឆ្គង
ដល់ច្បាប់គុណនៃក្នុងចិត្តគំនិតរបស់ពួកគេសម្រាប់សច្ចក្តីពិតឡើយ។
ដោយសារការអប់រំដែលបានផ្តល់ឱ្យ
គួរបង្កើនទាំងឡាយបានលាយបញ្ចូលគំនិតរបស់អ្នកនិពន្ធចមិនឡើយ។ ដូច្នេះ
ពួកគេបានសាបព្រះសូម្បីអាក្រក់នៅក្នុងចិត្តគំនិតរបស់យុវជន។
ពួកគេបញ្ចេញមតិដែលមិនគួរឱ្យមាននាមកបង្ហាញដល់ទាំងកុមារឬចាស់
ដោយមិនដឹងគិតសោះអំពីបុរាណគ្រប់ពូជដែលពួកគេកំពុងសាបព្រះ
ឬអំពីការច្នៃកាត់ដែលពួកគេនឹងគួរប្រមូលជាលទ្ធផលនោះឡើយ។» Review and
Herald, July 3, 1900.